

Ти лежиш в пустельному холодному саду,  
Може несподівано до тебе надійду.

Обдарую німотою твій зимовий сад,  
І неждано і нестримано заграю з світом в лад!

Я не знаю, де сховається моя туга печаль,  
Де розіб'ється на скалки шкляні неупинна даль.

Проплива вона крізь холод і вітри,  
І лишає тільки смугу синю для шатрів.

Пропливаю одногранним гірким сном,  
І впиваюсь синє-далечі настиглим вщерть вином.

Смутно придивляюся до тихих хат,  
І по стріхах бачу: вже не буде вороття назад.

Промандрую аж за обрій де любов,  
Розпочну у тих країнах світлий лов.

Буду юність уловляти – і в саду,  
Те, чого шукають чисті – там знайду.

2

Хто на межах стигне в білому снігу?  
Хто на вежах пльоска прапором снагу?

Пропливають мимо башти дальні кораблі,  
І співають чужоземці про любов мандрівника Алі.

Той мандрівник кинув наречену для шляхів,  
І вогнем багряним океанами горів.

Стигнуть межі, а на вежах пльоска льот,  
Бурями на скло прозоре б'ється льод.

Пропливають чужоземці кораблями в ніч,  
Глухо поза баштами гуде майбутня січ.

І снага смуглява перетворюється на вино,  
Світове і весняне об'єдналося в одно.

Десь Алі вернувся нареченої шукать,  
Стружками розсипалася міць мідяних ґрат.

Пісню буйну, пісню про майбутню височінь,  
Вигукнули вежі для холодних снігових склепінь.